

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 347/2023-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] proti rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 a č. k. 25 C 26/2020 zo 14. decembra 2021 a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa podaním – označeným ako „*SŤAŽNOSŤ*“ – doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 19. mája 2023 a následne doplneným 23. mája 2023 (ďalej aj „ústavná sťažnosť“) domáha vyslovenia porušenia základného práva na nedotknuteľnosť osoby a súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy, základného práva na ochranu osobných údajov podľa čl. 22 ods. 1 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 (ďalej aj „rozsudok z 31. októbra 2017“) a č. k. 25 C 26/2020 zo 14. decembra 2021 (ďalej aj „rozsudok zo 14. decembra 2021“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozsudky zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 200 000 eur a náhrady trov konania vzniknutých pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 15/2005 sa sťažovateľ domáhal proti žalovaným [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], náhrady úrazovej renty v dôsledku ťažkého úrazu pri dopravnej nehode, ktorej bol účastníkom.

3. Rozsudkom č. k. 6 C 15/2005 z 31. októbra 2017 okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania a náhradu trov štátu. O odvolaní sťažovateľa proti predmetnému rozsudku rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) tak, že rozsudkom č. k. 11 Co 131/2018 z 27. novembra 2018 potvrdil výrok napadnutého rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby a zrušil výrok o náhrade trov štátu a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Sťažovateľ následne doručil okresnému súdu 25. marca 2020 návrh na obnovu konania, ktorý bol zamietnutý rozsudkom okresného súdu č. k. 25 C 26/2022 zo 14. decembra 2021. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 51/2020 z 25. mája 2022 s právoplatnosťou 13. júna 2022 potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti rozsiahlo popisuje okolnosti dopravnej nehody z 26. októbra 1994, pri ktorej utrpel závažné poškodenie zdravia, pričom poukazuje aj na skutkové okolnosti jeho následnej hospitalizácie a rekonvalescencie. Podstatou jeho sťažnostnej argumentácie je nesúhlas so znaleckými posudkami, ktoré boli vyhotovené na účely súdneho konania vedeného okresným súdom. V tejto súvislosti predostiera argumenty, ktoré spochybňujú zákonnosť znaleckých posudkov vyhotovených súdnym znalcom [REDAKOVANÉ] a ustanovenou znaleckou organizáciou [REDAKOVANÉ]. Podľa názoru sťažovateľa došlo zverejnením jeho zdravotnej dokumentácie v predmetných znaleckých posudkoch k porušeniu označených základných práv podľa ústavy a viacerých sťažovateľom špecifikovaných zákonov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 alebo § 131a neustanovujú inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých práv a iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ síce v rámci textu ústavnej sťažnosti označuje za porušovateľa svojich práv aj krajský súd, avšak ústavný súd žiadnu osobitnú relevantnú argumentáciu vo vzťahu k postupu či rozhodnutiam krajského súdu nenachádza, ide len o vyjadrenie nesúhlasu s tým, ako krajský súd rozhodol o jeho podaných opravných prostriedkoch. V petite ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný

súd viazaný, sťažovateľ explicitne žiada vysloviť porušenie jeho označených práv postupom a rozhodnutiami okresného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd považoval argumenty smerujúce proti krajskému súdu len za súčasť sťažnostnej argumentácie (obdobne napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07, I. ÚS 160/2019, IV. ÚS 93/2022). Pokiaľ sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil „rozsudok 5Co501/2014-288 o náhradu bolesti a SSU, nakoľko došlo aj k jeho zmareniu konania navrhujem, obnovu oboch konaní do doby pred získaním dôkazu 182/2017 znaleckej organizácie [REDAKOVANÉ]“, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ nešpecifikuje, ktorý všeobecný súd ho vydal, pričom pod sťažovateľom označenou spisovou značkou bol 29. júla 2014 vydaný rozsudok krajského súdu v právnej veci odlišných účastníkov (strán sporu) v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Ústavný súd preto ustálil predmet svojho prieskumu tak, ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia.

III.1. K napadnutým rozsudkom okresného súdu z 31. októbra 2017 a zo 14. decembra 2021 a postupu predchádzajúcemu ich vydaniu:

7. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa už v minulosti opakovane obrátil na ústavný súd s viacerými ústavnými sťažnosťami, namietajúc porušenie identických práv napadnutými rozsudkami okresných súdov.

8. Uznesením č. k. II. ÚS 164/2019 z 27. júna 2019 ústavný súd odmietol pre nedostatok svojej právomoci predchádzajúcu ústavnú sťažnosť sťažovateľa nasmerovanú proti napadnutému rozsudku okresného súdu z 31. októbra 2017. Aj ďalšiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 80/2023 zo 14. februára 2023 odmietol, pričom v časti atakujúcej rozsudok okresného súdu z 31. októbra 2017 konštatoval jej neprípustnosť z dôvodu prekážky *res iudicata* a v časti namietajúcej porušenie svojich základných práv rozsudkom okresného súdu zo 14. decembra 2021, uplatňujúc princíp subsidiarity, vyslovil nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, keďže proti danému rozsudku bolo prípustné odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 51/2022 z 25. mája 2022.

9. Sťažovateľ sa teda aktuálnou ústavnou sťažnosťou domáha, aby ústavný súd opätovne konal a rozhodol o veci, ktorá už bola predmetom jeho ústavnoprávneho prieskumu a o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté. Nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti pritom nepredstavuje takú podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda totožné konanie, resp. postup toho istého orgánu verejnej moci, ktoré boli napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

10. Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že aj túto ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

11. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery

navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

12. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti v jej podstatnom základe konštatuje (bez potreby skúmania majetkových pomerov sťažovateľa), že nebola splnená druhá podmienka na ustanovenie právneho zástupcu, keďže v sťažovateľovom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku, ako to vyplýva z dôvodov tohto rozhodnutia, a ani ustanovenie právneho zástupcu by na prijatých záveroch ústavného súdu nič nezmenilo. Z tohto dôvodu ústavný súd nevyhovел žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu (bod 2 výroku tohto rozhodnutia).

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu